

Titel: Kapitel III.

Citation: "Kapitel III.", i *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-r04-shoot-chptrd1e16980.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kapitel III.

Tilfælde. hvor Rettens Personer skulle eller kunne vige deres Sæde.

nærværende Kapitel adskiller sig i det væsentlige lun på følgende Punkter fra det tidligere Forslags Kapitel III.

1) dømmere- (nævning- og Retsskriver-) Inhabiliteten som følge af Slægtskab eller Svogerstab med digtede er udvidet til Sødskendebarns grænsen. Ingen kan altså efter nærværende Udkast fungere som dømmere (nævning eller Retsskriver) i en Sag, i hvilken Sigtede er hans Broders eller Søsters Barn, et sådants Ægtefælle, hans Fætter, Fætters Hustru, Kusine, Kusines Mand, Onkel eller Tante.

2) Det er udtrykkelig fremhævet, at det i kollegialt sammensatte Domstole er baade Ret og Pligt for hvilkensomhelst af Dommerne, der måtte være bekendt med en Inhabilitetsgrund hos en Kollega, at rejse Spørgsmål desangående.

3) Reglerne om Tidspunktet for Fremsættelsen af Indsigelsen mod Nævningers Habilitet ere henflyttede til nævninge« Kap. (§ 260).

4) Det tidligere førstags §§ 18 og 19 ere i simplificeret Form gengivne i nærværende Udkasts § 15. '

Iøvrigt ere de i dette Kapitel indeholdte regler om Dommerinhabilitet og dens Påkendelse i første Instans i det Hele overensstemmende med de nugældende. Der er derfor ingen Grund til nærmere Forklaring. De vanskelige Spørgsmål, der frembyde sig, således Spørgsmålet om, hvor vidt Begrebet „egen Interesse" som Inhabilitetsgrund (§ 12 Nr. 1) rækker, eller hvilke Omstændigheder der iøvrigt kunne antages „egnede til at vække Tvivl om fuldstændig Upartiskhed" hos dømmere, ere gamle, vel kendte Spørgsmål, der nødvendigvis må løses gennem Videnstab og Praxis. Ethvert Forsøg på nærmere Præciseren : Loven vil uundgåelig komme tilkørt i den ene eller den anden Retning.

særlig stal dog med Hensyn til § 12. sidste Stykke, bemærkes, at det naturligvis vilde være det bedste, om den dømmere, der

har behandlet Sagen som Undersøgelses-Dømmer, ikke tillige kom til at dømme i den som eneste dømmere. En saadan Ordning vilde imidlertid nødvendigvis, enten at der uafslædig måtte beskikkes Sætte-Dømmer, hvad naturligvis vilde medføre Besvær, Forstyrrelse, Forhaling og Bekostning, eller at der måtte ansættes to dømmere i hver Underretskreds, noget, der igen vilde nødvendigvis Fordobling enten af Underretsdømmernes Antal eller af Underretskredsenes størrelse — begge Dele lige lidt ønskelige. Man må derfor slå sig til Ro med, dels at de større Sager (Landsretssagerne) ikke længere som nu skulle bedømmes i første Instans af Undersøgelsesdømmere, men gå over til Domsbehandling ved Landøret, dels at der i alle underretssager af nogen Betydning er Adgang til Appel, hvorved man netop opnår Pådømmelse ved andre dømmere end den, der har haft med Undersøgelsen at gøre, dels at Underretsdømmers Stilling til Forunder« søgelsen under den nye Ordning bliver forskellig fra det hidtil gældende (jfr. Kap. XX.), således at der ikke i så høj Grad som nu bliver Fare for, at dømmers Stilling til Forundersøgelsen stal præjudicere hans Stilling som dømmere, dels endelig at der er taget Forbehold med Hensyn til særlige Tilfælde i Slutningen af det her omtalte Stykke.

At § 12 Nr. § er affattet således. at det ikke i al Almindelighed hindrer en dømmere, der een Gang har behandlet en Sag, fra i Tilfælde af Genoptagelse påny at behandle den, er under Hensyn til Beskaffenheden af mange af de Grunde, der kunne foranledige Genoptagelse (jfr. Kap. XXX.), formentlig i sin Orden.

I § 14, 2det Punktum, er der givet en dømmere. derunder også en dømmere i en kollegialt sammensat Domstol, en selvstændig Ret til at vige sit sæde.